

Uniwersytet
ŁÓDZKI

Wydział Nauk o Wychowaniu

Instytut Psychologii

Aleja Rodziny Scheiblerów 2 90-128 Łódź

tel: (0-42) 635-6659

Prof. dr hab. Nina Ogińska-Bulik
Instytut Psychologii UŁ

**Rada Dyscypliny Psychologia
Uniwersytetu Gdańskiego**

Recenzja dorobku naukowego zatytułowanego *Dobrostan pracy osób odpowiedzialnych za bezpieczeństwo w wymiarze społecznym (Policja, Służba Więzienna) oraz medycznym (Służba Zdrowia)* związanego z postępowaniem habilitacyjnym dr Andrzeja Piotrowskiego

Dr Andrzej Piotrowski jest pracownikiem Zakładu Psychologii Osobowości i Psychologii Sądowej w Instytucie Psychologii Uniwersytetu Gdańskiego. Od roku 2015 pracuje na stanowisku adiunkta (wcześniej starszego wykładowcy i asystenta). Był także zatrudniony w Wyższej Szkole Bezpieczeństwa w Gdańsku (w latach 2009-2018). Studia ukończył na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Gdańskiego w roku 2002, uzyskując tytuł magistra psychologii. W roku 2009 obronił pracę doktorską zatytułowaną *Psychospołeczne korelaty wypalenia zawodowego funkcjonariuszy Służby Więziennej*, uzyskując stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie psychologii. Ukończył także studia podyplomowe: Zarządzanie Zasobami Ludzkimi, Marketingowe Zarządzanie Przedsiębiorstwem, Public Relations oraz Zarządzanie Kapitałem Ludzkim.

Działalność naukowa

Na dorobek naukowy dr Andrzeja Piotrowskiego będący podstawą ubiegania się o stopień doktora habilitowanego wchodzi cykl siedmiu publikacji. Wszystkie zostały przygotowane we współautorstwie. W pięciu z nich dr Piotrowski jest pierwszym autorem. Cykl tych siedmiu publikacji to 700 pkt. Sumaryczny IF publikacji wchodzących w zakres osiągnięcia naukowej wynosi 17,67, a wszystkich publikacji Autora 31,501. Liczba cytowań, według Research Gate, wynosi 126 (H-index=5), według Web of Science 33, według Google Scholar 321, a Scopus H-index=28.

Prowadzone badania oraz publikacje wchodzące w skład osiągnięcia naukowego koncentrują się ogólnie na funkcjonowaniu w pracy (dobrostanie) przedstawicieli służb mundurowych (pracownicy więzienni, funkcjonariusze policji), służby zdrowia, uwzględniając ponoszone koszty funkcjonowania w zawodzie, w postaci stresu, wypalenia zawodowego, intencji odejścia z pracy, ale także uwzględniając perspektywę pozytywną, w postaci zaangażowania w pracę. Podjęta problematyka ma charakter interdyscyplinarny i odnosi się do dyscypliny psychologia oraz nauk o bezpieczeństwie.

Podjęcie badań dotyczących dobrostanu przedstawicieli służb mundurowych i medycznych jest niezwykle cenne, zważywszy na fakt, że przedstawiciele służb mundurowych i służby zdrowia odpowiadają za bezpieczeństwo obywateli. Środowisko pracy w/w służb jest uznawane za wysoce stresujące. Wskazują na to ponoszone przez pracowników koszty psychospołeczne ujawniane, m. in. w postaci wysokich wskaźników absencji, wypalenia zawodowego czy objawów stresu pourazowego. Obciążający charakter pracy potwierdza również wysoki wskaźnik samobójstw, zwłaszcza w Policji. Znaczenie podjętej problematyki wiąże się także z tym, iż dobrostan przedstawicieli policji, służb medycznych w znacznym stopniu decyduje o efektywności ich pracy, w tym jakości świadczonej opieki.

Efektom prowadzonych przez dr Piotrowskiego badań było stworzenie i koordynowanie autorskiego programu *Psychologia grup mundurowych*. Warto podkreślić, że publikacje wchodzące w skład osiągnięcia naukowego będącego podstawą ubiegania się o stopień doktora habilitowanego prezentują wyniki badań własnych i pochodzą z ostatnich trzech lat.

Należy podkreślić, że badania prowadzone wśród służb mundurowych wciąż należą do rzadkości, a ich prowadzenie stanowi dla badacza duże wyzwanie. Jest to, m. in. związane ze żmudną procedurą uzyskania zgody, ograniczeniami w zakresie doboru narzędzi badawczych czy trudnością w dostępie do badanych.

Celem pierwszej publikacji *Insomnia among Prison Officers and Its Relationship with Occupational Burnout: The Role of Coping with Stress in Polish and Indonesian Samples* („International Journal of Environmental Research and Public Health”, 2021) było ustalenie

zależności pomiędzy bezsennością, stylami radzenia sobie ze stresem, czynnikami organizacyjnymi a wypaleniem zawodowym u funkcjonariuszy Służby Więziennej. Badania zostały zainspirowane wcześniejszymi ustaleniami Autora wskazującymi na wysokie nasilenie wypalenia zawodowego w kontekście stylów radzenia sobie ze stresem oraz występujących problemów ze snem u kadry penitencjarnej. Dzięki współpracy z Dr Imaduddin'em Hamzah z indonezyjskiej Politechniki Penitencjarnej możliwe było przeprowadzenie badań porównawczych. Badaniami objęto łącznie 778 osób (w Polsce było to 288, a w Indonezji 376 funkcjonariuszy penitencjarnych). Badania ujawniły, że wysoki odsetek funkcjonariuszy wykazuje wczesne symptomy zaburzeń związanych ze snem. Ustalono także związek między zaburzeniami snu a wypaleniem zawodowym, zarówno wyczerpaniem psychofizycznym oraz emocjonalnym, jak i dystansowaniem się wobec pracy. Należy dodać, że nagromadzenie czynników stresogennych i nieefektywne działania rzutują na motywację i zaangażowanie w realizację celów przez pracownika, co przekłada się z kolei na niższą wydajność pracy. Uzyskane dane, jak podkreśla Autor, mogą stanowić ważny argument dla podejmowania działań z zakresu promocji zdrowia, w tym higieny snu, skierowanych do personelu więziennego, przede wszystkim w stosunku do funkcjonariuszy pełniących służbę w systemie wielozmianowym. Efekty badań stanowią również ważną informację dla kierownictwa instytucji penitencjarnych, które odpowiada za szeroko rozumiane bezpieczeństwo i higienę pracy.

Za cel badań prezentowanych w drugim artykule *Nurses' turnover intention a comparative study between Iran and Poland* („Medycyna Pracy”, 2020) przyjęto identyfikację siły oddziaływania satysfakcji z pracy, konfliktów praca – rodzina oraz wsparcia organizacyjnego w kontekście kraju zamieszkania na intencję odejścia z pracy pielęgniarek. Zadowolenie pielęgniarek z pracy wykazuje istotny związek z jakością wykonywanej przez nie pracy. Z kolei brak zadowolenia z pracy jest jednym z podstawowych czynników determinujących intencję odejścia z pracy. Przeprowadzone badania, które także miały charakter porównawczy, pozwoliły na ustalenie, że narodowość jest powiązana ze związkiem satysfakcji z pracy z intencją odejścia z pracy, ale tylko w odniesieniu do polskich pielęgniarek (nie stwierdzono takiej zależności u pielęgniarek irańskich). Wyniki wskazują, że polskie pielęgniarki mają wyższą intencję odejścia niż pielęgniarki irańskie, a im wyższa satysfakcja, tym niższa skłonność do rezygnacji z pracy. Przeprowadzone badania przyczyniły się do pełniejszego zrozumienia intencji odejścia pielęgniarek w kontekście międzykulturowym. Wyniki badań pozwoliły także na sformułowanie wniosków praktycznych, które m. in. wskazują na potrzebę zapewnienia elastycznego planu pracy i usprawnienia pracy zespołowej.

Celem badań zaprezentowanych w kolejnej publikacji *Stress among nurses from countries variously affected by the COVID-19 pandemic – results collected in Poland and*

Iran („Medycyna Pracy”, 2021) było zidentyfikowanie nasilenia stresu u polskich i irańskich pielęgniarek w kontekście prężności, stosowanych strategii radzenia sobie, klimatu obciążenia pracą oraz intensywności kontaktu z pacjentami z COVID-19 w trakcie pandemii. Uzyskane rezultaty dostarczyły danych wskazujących m. in., że polskie pielęgniarki różnią się od irańskich nasileniem stresu, częstotliwością stosowanych strategii zaradczych, a także częstotliwością kontaktów z pacjentami z COVID-19. Wykazano, że pielęgniarki, które miały kontakt z pacjentami z COVID-19 doświadczają wyższego stresu i intensywniej odczuwają klimat obciążenia pracą. Uzyskane rezultaty mogą stanowić podstawę formułowania niektórych rozwiązań praktycznych służących redukcji odczuwanego stresu wśród personelu pielęgniarskiego, m. in. poprzez zmniejszenie stopnia przepracowania personelu, adekwatne wynagrodzenie, systemowe rozwiązania niwelowania luki pokoleniowej czy promowanie skutecznych metod radzenia sobie ze stresem.

Ustalenie zmienności stresu oraz prężności u ratowników medycznych przed i w trakcie pierwszej fali pandemii COVID-19 oraz ustalenie związku pomiędzy składowymi prężności a wymiarami odczuwanego stresu było celem badań, których wyniki zaprezentowano w kolejnej publikacji *Resilience and subjectively experienced stress among paramedics prior to and during the COVID-19 pandemic* („Frontiers in Psychology”, 2021). Wykazano, że badani ratownicy medyczni deklarowali wyższy stres intrapsychoiczny przed pandemią niż w trakcie jej trwania. Odnotowano także wyższe nasilenie składowych prężności, w postaci tolerancji na niepowodzenia i traktowania życia jako wyzwanie oraz optymistycznego nastawienia do życia i zdolności mobilizowania się w trudnych sytuacjach w trakcie pandemii. Udział prężności w wyjaśnieniu zmienności odczuwania stresu okazał się znaczący (prężność wyjaśniała od 54% do 75% wariacji zmiennej zależnej). Wyniki tego badania pozwalają na lepsze rozumienie zależności pomiędzy prężnością a stresem ratowników medycznych wywołanym pandemią COVID-19 i ogólnie rozszerzają wiedzę na temat znaczenia prężności jako istotnego zasobu człowieka.

Celem kolejnej pracy (*Resilience, Occupational Stress, Job Satisfaction, and Intention to Leave the Organization among Nurses and Midwives during the COVID-19 Pandemic*. („International Journal of Environmental Research and Public Health”, 2022) było ustalenie nasilenia intencji odejścia z organizacji pielęgniarek i położnych w trakcie trwania pandemii COVID-19 w kontekście doświadczanego stresu, stosowanych stylów radzenia sobie ze nim oraz satysfakcji z pracy. Przeprowadzone badania wykazały, że wraz ze wzrostem prężności psychicznej rośnie satysfakcja z pracy, a wraz ze wzrostem natężenia stresu wzrasta intencja odejścia. Odczuwany stres okazał się mediatorem relacji pomiędzy prężnością psychiczną a satysfakcją z pracy oraz intencją odejścia z pracy. Wyniki badań potwierdziły, że prężność psychiczna ma znaczenie dla kształtowania się satysfakcji z pracy i intencji do jej porzucenia.

Celem publikacji *Work engagement among prison officers. The role of individual and organizational factors in the Polish Indonesian penitentiary system* (“International Journal of

Environmental Research and Public Health”, 2020) było zaprezentowanie wyników dotyczących predyktorów zaangażowania w pracę funkcjonariuszy Służby Więziennej. Zaangażowanie w pracę stanowi element pozytywnej orientacji i jest traktowane jako stan opozycyjny w stosunku do wypalenia zawodowego. Badanie zostało przeprowadzone wśród 312 polskich i 467 indonezyjskich funkcjonariuszy penitencjarnych. Przeprowadzone analizy wykazały efekt pośredni samooceny zdrowia dla zależności między typem jednostki penitencjarnej, aktywnego radzenia sobie, zachowań unikowych oraz poszukiwania wsparcia i koncentracji na emocjach a zaangażowaniem w pracę. Dla wszystkich tych zmiennych samoocena zdrowia pełniła rolę mediatora.

Poszukiwanie predyktorów zaangażowania w pracę u funkcjonariuszy Policji stanowiło główny cel siódmej pracy *Effects of organizational support and organizational justice on police work engagement* („Frontiers in Psychology”, 2021). Ustalono, m. in., że wraz ze wzrostem wsparcia i sprawiedliwości organizacyjnej zaangażowanie w pracę rośnie, jak również, że relacje z przełożonymi mają większe znaczenie dla zaangażowania w pracę niż relacje ze współpracownikami.

Moim zdaniem na szczególną uwagę zasługuje artykuł *Resilience and subjectively experienced stress among paramedics prior to and during the COVID-19 pandemic* („Frontiers in Psychology”, 2021), który prezentuje badania o charakterze podłużnym i ukazuje dynamikę odczuwanego stresu oraz prężności psychicznej w związku z pandemią Covid-19 (choć jednocześnie sądzę że należałoby zadbać o 100% zgodność osób (a nie jedynie 84,5%), które uczestniczyły w obydwu pomiarach.

Inne osiągnięcia naukowo-badawcze

Dr Piotrowski w swojej działalności badawczej analizował także inne zagadnienia, z których część wykazuje związek z dobrostanem człowieka. Jest to, m. in. zagadnienie funkcjonowania żołnierzy trakcie pandemii Covid-19 oraz wynikający z niej stres i wzrost potraumatyczny. Temu zagadnieniu poświęcone są trzy monografie, których dr Piotrowski jest współautorem *Military Psychology Response to Post-Pandemic Reconstruction* (Volume 1), *Military Psychology Response to Post-Pandemic Reconstruction*, (Volume 2) oraz *International perspectives on PTSD and PTG: Learning to Thrive from the Military*, wydawnictwo Rawat Publications, Jaipur, New Delhi, Bangalore, Guwahati, Kolkuta, Indie.

Przedmiotem analiz badawczych dr Piotrowskiego są także relacje i postawy w miejscu pracy, przede wszystkim w grupach odpowiedzialnych za bezpieczeństwo. Autor skupił się na problematyce stresu, postawach wobec pracy, zachowań obywatelskich. Problematyce tej poświęcono siedem publikacji. Dr Piotrowski poruszał także zagadnienie jakości życia i relacji osobistych (5 publikacji), przeciążenia pracą (2 publikacje), współczesnych problemów systemu penitencjarnego i funkcjonowania osadzonych w

warunkach izolacji więziennej (4 publikacje) oraz radykalnych zachowań grupowych (1 artykuł).

Dr Piotrowski aktualnie prowadzi badania we współpracy międzynarodowej, których celem jest ustalenie roli pasji pracy, klimatu obciążenia pracą, prężności oraz stosowanych stylów radzenia sobie ze stresem w relacji do przenikania się strefy zawodowej i osobistej u pracowników podejmujących pracę w kontakcie osobistym oraz zdalnie w domu.

Istotnym elementem działalności naukowej dr Piotrowskiego jest adaptacja licznych narzędzi pomiaru, w tym odnoszących się do oceny dobrostanu człowieka w pracy. Dr Piotrowski bierze udział w licznych konferencjach naukowych. Po uzyskaniu stopnia doktora wystąpienia (w formie referatu, plakatu lub warsztatu) zaprezentował na 56 konferencjach międzynarodowych i 31 konferencjach ogólnopolskich. Recenzował wiele artykułów w czasopiśmie zarówno polskich, jak i zagranicznych.

Na podkreślenie zasługuje szeroko zakrojona współpraca międzynarodowa (wspólne publikacje i wystąpienia na konferencjach) z różnych ośrodków naukowych, nie tylko z europejskich. Dr Piotrowski prowadzi współpracę naukową także z ośrodkami polskimi.

Realizuje jako wykonawca międzynarodowe granty badawcze (Norwegia, Kanada). Odbył kilka polskich i zagranicznych staży naukowych oraz wyjazdów studyjnych.

Był kierownikiem projektu *Stres organizacyjny i wypalenie zawodowe funkcjonariuszy Służby Więziennej*, realizowanym na Uniwersytecie Gdańskim, czego efektem była publikacja monografii *Stres i wypalenie zawodowe funkcjonariuszy Służby Więziennej*. Warszawa, Difin. Dr Piotrowski był również kierownikiem i wykonawcą projektu *Kompetencje społeczne i style rozwiązywania konfliktów przez policjantów*, realizowanego w Wyższej Szkole Bezpieczeństwa. Efektem zrealizowanych badań była publikacja: Piotrowski A. (2012). *Style rozwiązywania konfliktów i ich skuteczność u słuchaczy Szkoły Policji*. (w:) Piotrowski A., Ilnicki M. (red.), *Edukacja dla bezpieczeństwa. Wyzwania dla nauk społecznych wynikające z zagrożeń współczesnego świata*, s. 277-285. Poznań, Wydawnictwo Wyższej Szkoły Bezpieczeństwa.

Dr Piotrowski prowadzi także współpracę obejmującą wspólne badania naukowe i publikacje, prowadzenie warsztatów, organizowanie konferencji z instytucjami naukowymi i szkoleniowymi, m.in. z Centralnym Ośrodkiem Szkolenia Służby Więziennej w Kaliszu, ze Szkołą Policji w Słupsku.

Działalność dydaktyczna

Dr Piotrowski prowadził/prowodzi wiele różnego rodzaju zajęć dydaktycznych, głównie na Uniwersytecie Gdańskim, ale także w innych uczelniach. Są to, m. in. psychologia bezpieczeństwa, penitencjarna, grup mundurowych, stres i wypalenie służb mundurowych. Prowadzone zajęcia dydaktyczne w większości odpowiadają działalności badawczej

Habilitanta. Dr Piotrowski prowadził także zajęcia dydaktyczne podczas dość licznych wyjazdów w ramach programu Erasmus i Erasmus+.

Dr Piotrowski jest promotorem 149 prac licencjackich i 3 prac magisterskich oraz promotorem pomocniczym 12 prac licencjackich na Wydziale Studiów Społecznych Wyższej Szkoły Bezpieczeństwa w Gdańsku, promotorem 12 prac magisterskich w Instytucie Psychologii Uniwersytetu Gdańskiego, a także recenzentem wielu prac licencjackich i magisterskich. Jest także promotorem pomocniczym trzech rozpraw doktorskich. Sprawował opiekę nad kołami naukowymi i praktykami studenckimi.

Działalność organizacyjna i popularyzatorska

Dr Andrzej Piotrowski, będąc zatrudnionym w Wyższej Szkole Bezpieczeństwa w Gdańsku pełnił funkcję kierownika Katedry Nauk Społecznych Wyższej Szkoły Bezpieczeństwa w Gdańsku, a następnie kierownika Katedry Pedagogiki i Psychologii. Był także kierownikiem kierunku Psychologia. Pełnił także funkcję koordynatora ECTS na kierunku Psychologia. W latach 2014-2019 był członkiem Rady Senatu w tej szkole.

W Uniwersytecie Gdańskim Dr Andrzej Piotrowski był kierownikiem praktyk studenckich w Instytucie Psychologii UG (w latach 2017-2020), reprezentantem Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Gdańskiego do Rady Bibliotecznej (lata 2016-2020), członkiem Rady Przedstawicieli Społeczności Akademickiej Wydziału Nauk Społecznych UG, członkiem Uczelnianego Zespołu Reagowania na Incydenty Ochrony Danych Osobowych, UG, członkiem komitetu naukowo-organizacyjnego Gdańskich Kolokwiów Psychologicznych. Ponadto dwukrotnie pełnił funkcję członka komisji rekrutacyjnej na kierunku Psychologia UG.

Dr Piotrowski jest członkiem kilku krajowych i międzynarodowych organizacji i towarzystw naukowych. Jest członkiem komitetów redakcyjnych i rad naukowych wielu czasopism, w tym członkiem rady redakcyjnej i redaktorem czasopisma *Current Issues in Personality Psychology*. Był członkiem komitetu naukowego i organizacyjnego 42 konferencji. Ponadto odbył różne szkolenia krajowe i zagraniczne.

Dr Piotrowski prowadzi także ożywioną działalność popularnonaukową/popularyzatorską, czego przykładem może być prowadzenie szkoleń psychologicznych dla: PricewaterhouseCoopers w Warszawie i Prokuratury Okręgowej w Gdańsku, prowadzenie wykładów w szkołach średnich, uniwersytetach trzeciego wieku, przeprowadzenie cyklu wykładów dla kół naukowych czy opracowanie scenariuszy filmów i szkoleń multimedialnych. Opracowywał także ekspertyzy na zamówienie organów państwa, samorządu lokalnego, instytucji publicznych lub przedsiębiorstw.

Warto nadmienić, że dr Andrzej Piotrowski jest laureatem kilku nagród, w tym Indywidualnych Nagród Rektora Wyższej Szkoły Bezpieczeństwa dla Nauczyciela roku za działalność dydaktyczno-wychowawczą i organizacyjną. Dr Piotrowski uzyskał również

Medal Komisji Edukacji Narodowej, 2016 r. oraz Srebrną Odznakę *Za zasługi w pracy penitencjarnej* przyznaną przez Ministra Sprawiedliwości na wniosek Dyrektora Generalnego Służby Więziennej w roku 2017.

Podsumowanie dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego

Uzyskane wyniki badań zaprezentowane w publikacjach naukowych w sposób znaczący wzbogacają wiedzę w zakresie dobrostanu przedstawicieli służb mundurowych i medycznych. Na szczególne podkreślenie zasługuje:

- podjęcie zagadnienia mającego istotne znaczenie dla bezpieczeństwa obywateli;
- podjęcie badań w stosunkowo rzadko analizowanych grupach zawodowych;
- uwzględnienie w badaniach aktualnych problemów współczesnego świata, jakim jest pandemia Covid-19;
- międzynarodowy (i porównawczy) charakter badań;
- prezentacja dokonań na forum międzynarodowym, w ramach licznych publikacji i konferencji naukowych;
- nowatorstwo podjętej problematyki, w tym ujęcie zagadnienia dobrostanu nie tylko z perspektywy negatywnej (patologicznej), ale także pozytywnej;
- wskazanie na istotną rolę zasobu w postaci prężności, jako czynnika, który może chronić przed negatywnymi konsekwencjami stresu zawodowego (wypalenie zawodowe), ale także sprzyjać występowaniu pozytywnych aspektów dobrostanu w postaci zaangażowania w pracę;
- rzeczowe wyjaśnienie możliwych różnic międzykulturowych;
- wykorzystanie zaawansowanych statystyk (modelowanie strukturalne, analizy regresji, mediacji, moderacji);
- adaptacja narzędzi pomiaru;
- możliwość wykorzystania wyników badań w praktyce.

Z kolei pewnym minusem przedstawionego osiągnięcia naukowego jest brak samodzielnej pracy Autora (artykułu, monografii), w tym również tekstu o charakterze teoretycznym, co pozwoliłoby na szersze zaprezentowanie założeń przeprowadzonych badań, w tym wskazania mechanizmów wyjaśniających dobrostan przedstawicieli służb mundurowych i medycznych. Należy także zwrócić uwagę na pewien brak spójności w zakresie analizowanych zmiennych uwzględnionych w przeprowadzonych badaniach (występują tu różne czynniki pełniące rolę zmiennych wyjaśniających (są to m. in. prężność, stres, radzenie sobie, czynniki związane z wykonywaną pracą), ale także różne zmienne wyjaśniane (wypalenie zawodowe, intencja odejścia z pracy, zaangażowanie w pracę). Do tego dochodzą różne analizowane grupy zawodowe. W efekcie nie pozwala to na całościowe podsumowanie wyników przeprowadzonych badań oraz wskazania, co z nich wynika i jakie wnioski można z

nich wyciągnąć. Sądzę, że można było nieco inaczej zaplanować badania, np. uwzględniając w różnych badaniach te same zmienne wyjaśniane wchodzące w zakres dobrostanu, i dobierając różne zmienne wyjaśniające, co dałoby bardziej klarowny obraz osiągnięcia naukowego. W takiej postaci zamieszczone artykuły, choć oczywiście nawiązują do dobrostanu człowieka (jest to pojęcie bardzo pojemne), stwarzają wrażenie dość przypadkowego doboru, a nie, przemyślanego projektu badawczego. Ponadto nie są zbyt liczne. Wszystkie badania prezentowane w publikacjach (poza jednym) mają charakter przekrojowy.

Za pewną niezręczność uznaję także tytuł osiągnięcia naukowego *Dobrostan pracy osób odpowiedzialnych za bezpieczeństwo...* (dobrostan odnosi się do człowieka, a nie do pracy, można zakładać, że Autor miał na myśli dobrostan osób związany z pracą).

Pozostały dorobek naukowy koncentruje się przede wszystkim na sytuacji pracy, uwzględniając relacje i postawy w miejscu pracy, pasję pracy, klimat, obciążenie pracą. W zakresie działalności dydaktycznej warto podkreślić różnorodność prowadzonych zajęć, co wskazuje na szerokie kompetencje dydaktyczne Habilitanta, a także zgodność prowadzonych zajęć z działalnością naukową. Na podkreślenie zasługuje także znacząca działalność organizacyjna dr Piotrowskiego.

Ogólnie Habilitant spełnia kryteria Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego stawiane osobom ubiegającym się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, wśród których należy wymienić przede wszystkim wysokopunktowane publikacje, udział w projektach badawczych, kierowanie tymi projektami, udział w międzynarodowych konferencjach naukowych, członkostwo w organizacjach i towarzystwach naukowych, odbyte staże w zagranicznych ośrodkach naukowych. Wszystkie artykuły wchodzące w zakres osiągnięcia naukowego Habilitanta zostały opublikowane w j. angielskim, w większości w czasopismach zagranicznych, co czyni dr Piotrowskiego rozpoznawalnym badaczem na arenie międzynarodowej.

Przedstawione przez dr Andrzeja Piotrowskiego osiągnięcie naukowe w postaci cyklu publikacji odpowiada warunkom określonym w Ustawie o stopniach i tytule naukowym (wymagania określone w art. 219 ust. 1 pkt 2) gdyż wnosi znaczny wkład w rozwój psychologii. W związku z powyższym wnoszę do Rady Dyscypliny Psychologia Uniwersytetu Gdańskiego o nadanie doktorowi Andrzejowi Piotrowskiemu stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w zakresie psychologii.

Łódź, 9.01.2023

